

LA TARTRANA

butlletí de règim interior del

centre d'estudis
d'altafulla

RECULL DE COSES NOSTRES

altafulla, juliol del 1.980

nº 5

COL.LABORACIÓ LITERÀRIA

POBRE OCELLET !...

És un dia de març de mil nou-cents trenta-vuit. Des de Creixell retorno a Altafulla a peu per la via ferrada; el paisatge és un xic monòton; a una banda terrenys molt ben cultivats; a l'altre costat una llarga faixa de terreny salinós, atapeït de jonquerals fins a la platja.

Fa un temps primaveral; camino pausadament, (suaument amorosit pel sol i l'aire tebi del mar) tot pensant contorbat en la terrible guerra civil, la gran tragèdia que assolà nostra Pàtria fa dos anys. De prompte em deturo bruscament; anava a posar el peu damunt d'un ocellet; el recullo curosament; és formosíssim, d'un vert-groc meravellós; encara és calent i té el pic entreobert com en última alenada; els ulls resten opacs i té una petita ferida al caparró.

Segurament ha topat en un fil de la línia telegràfica...

Pobre ocellet!.. ¡Tú, que gaudint de prodigiosa vitalitat, volaves rabent d'arbre en arbre, saltant joguiner entre les branques tot llençant a l'aire deliciosos cants!.. Devies anar il.lusionat, adelerat, "tallant el vent" encegat, a la recerca de quelcom cobejat... De prompte... totes les il.lusions, el volar rabent i saltar sempre joguiner de branca en branca, saturant l'aire de delicioses cantades, tot esvaït per sempre; ja no volaràs ni cantaràs més!

Pobre ocellet!.. Pobre ocellet!.. Condolgut, el deixo amorosament, ajassadet entre l'herba, tot mirant-lo entristit, fixament, per última vegada i reemprenc el camí, pensant i repetint obsessiu: Pobre ocellet!.. Pobre ocellet!...

Hom és arribat a la Primavera de la vida, d'una grandiositat i encís indescriptibles... Quantes il.lusions, aventures, diversions!.. Quants plaers, romanticismes i... encegaments!.. Grans projectes, cara al futur, concebuts en plena eufòria i... fantasia, fan que gaudeixi d'una felicitat que li sembla que no s'acabarà

mai en tota la llarga vida que tot just ara comença amb tanta vitalitat, tant dinamisme i optimisme...

De prompte...

La guerra!.. La guerra!..

Ordre fulminant de mobilització general i d'incorporació a les armes...

Adéu-siau... pare!

Adéu-siau... mare!..

Adéu... estimada!..

Ja en el front, l'impressió que rep de l'espantosa lluita, quasi li paralitza el cor i tots els sentits. Les armes de tota mena tronen furiosament sense treva produint l'efecte d'un paorós cataclisme...

De sobte llença un crit esgarriós i cau mortalment ferit; una terrible angoixa fa presa del desgraciat que posant-se les mans fortament, frenètic, a la ferida com volent retenir la vida que se li extingeix per moments crida amb totes les forces que li resten:

Adéu-siau... pare!!...

Adéu-siau... mare!!...

No us veuré... mai... més!!!..

Pobre "Ocellet"!..

Pobre "Ocellet"!..

7 de març 1.938

Gaietà Magrinyà Salvat